רבי יהודה לטעמיה דאמר אין דם מבטל דם. וא"ת לרבנן דמשני אליבא דרבי יהודה בזבחים בפרק התערובת (דף ספ:) דבכל"מ אית ליה לר' יהודה מין במינו לא בטיל וכן נמי בפ' הנזרק (יבמות דף פח:) גבי חתיכה של חטאת וגבי פרוסה של לחם הפנים דקאמר התם ר' יהודה לא חעלה ומוקי לה התם רבה בר רב הונא כשנמוחה ופריך לר' הכי מ"ט דר' יהודה ומשני ר' יהודה לטעמיה דאמר מין במינו לא בטיל והיא דקאמר התם בטיל היינו בטומאה דרבנן דמדאוריתא בכל שהוא כגי אי"כ ה"נ דם חטאה דרבנן ובטל ברובא ויש לומר כיון דשייך ביה טומאה דביטים דם דטמאת בהאל דאלו להתמיר בו יותר ולא בטל ברובו במינו וא"ת ולפריך מהכא לרב חסדא דאמר בפ' הקומץ רבה (מנחות דף כב.) נבלה בטלה בשמונה דבאר מבטל אחלין ואי אפשר לשמונה שתעשה נבלה והוי ליה מין בשאינו מינו והכא נמי לר' אפשר לדם המבטל להיות טמאת ובטל ביה דם של אחר מיתה ויש לומר דהתם אליבא דחכמי דר' חייא פליגי רב חסדא ורבי חגיגה דסבר התם כרבי יהודה אבל לרבי יהודה נופיה אין חילוק ולשולם לא בטיל: **מערה** אין טגעת לא. וא"ת ולימא אינה טגעת דלגופיה לא אלמלא דפשיטא דמערה דהא אינה מטמאה "בהסט ויש לומר דאלמלא דמשמעינן דלא חייטינן שמא נגעה והכי נמי איכא לפרושי הא "דתניא במסכת ידים כל שאינו מטמא את המים במשא כשר לגמילת ידים ויש שרצים לדקדק הא מטמא במשא אינו כשר לגמילת ידים ומתוך כך אוסרין לקבל מים מן שובר טוכיים ושיטים הוא דהא נדה ויולדת טמאות ידיהן אף על פי שמטמאות במשא וכ"ש עכשיו שאנו טמאין סלט ממי טמאים ובריאה דהתם אירי לתרומה לו לחולין שנעשו על טהרת תרומה ולא אתא לדיוקא אלא לגופיה דכשר לגרות לידים ואף ע"ג דמטמא במגע לא חייטינן שמא יגע ונטיל מיניה תניא הכל כשרין לטול ידים ואפילו טמאת מת ואפילו טובל נדה שאינו מטמא (בהסט) ושמא כי היכי דקיל מנדה שאינו מטמא מתכב תחתון [אלא] בעלין ושקיבלתו ביום ה"ג "קיל מנדה שאינו מטמא בהסט ומיהו קשיא הא דתנן במסכת כלים (פ"ח מ"ג) המעלה מהן נבלה דטמאת במשא המעלה מהן טובל נדה שטמאת מתכב תחתון כפלין אלמא טמאת נמי במשא מיהו מלינן למימר דתע"ג דאינו טמאת במשא קאמר שפיר המעלה מנבלה כיון דאיכא תמרא חדא דלית בנבלה דה"ג תנן לעיל וטמאת בתכן מטמא ותנן בתר הכי המעלה מהן מת שטמאת בתכן תע"ג דאינו טמאת בתכן מטמא ואומר ר"י דלא קשה מידי אפילו לר' טמאת במשא כנבלה הייט דטמאת את הטהור הנשא אבל כשהוא טשא את הטהור כגון הכא שהוא טשא את המים לא טמאת כדאמר בפ' ר"ע בשבת (דף סג:) זה הסיטו של זב שלא מליטו לו חבר בכל הטהרה טולה שאם הכריע טומאה את הטהרה בכף מאזנים שיהא טמא: **חולין** הטבולין לחלה לא כחלה דמו. דוקא לענין מיטל יום תרומה שהוא טהור אבל בכל מקום הוא טמא: **ואם** נפל מרוקה: ומדם טהרה על כבר של תרומה שהוא טהור. והכי תנן בריש פ"ב דטבול יום משקין היולאין ממנו כמשקה הנוגע בהן אלו ואלו אין ממטמאין מפ' ר"מ במשקה הנוגע בהן אלו ואלו אין ממטמאין את הקדשים אבל פסלי ליה אבל הרומה אפילו אינה פוסלת כדאמר הכא שאם נפל מרוקה ודם טהרה על כבר של תרומה שטהורה ואין לפרש במשקה חולין הנוגע בהן דהא טבול יום אינו ממטמא משקה חולין ומאי קאמר אלו ואלו אין ממטמאין (קדשים) אפילו מפסל נמי לא פסלי ואין לפרש במשקה חולין שנעשו על טהרת הקדש דהא חזרו טמר בשמטמאין דלאו כקדש דמו:

הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב טו'. דספירת ערב לא ספירה היא כדקאמר בגמרא ושוין בטבילה ליל שאינה טבילה מכאן קשה לפירוש רש"י שפירש בפ' ז' דזבחים (דף כג.) ובפסחים פרק כילד טולין (דף פח.) דקאמר לר' יוסי דקאמר מקלת היום כטלו וזבה שראתה בשביעי שלה אינה טומאת לאחר טבילה ופריך התם אלא זבה נטורה היכי מקמחת לה ומשני בשופפת לו נמי בדוחה בשני בין השמשות ופי' רש"י הא דלא משני בדוחה בלילות משום דלמ"ד מקלת היום כטלו ליל תשיעי ספירה ולא לריך שנטור השמר לטבילה והשתא קשה דת"ל מהכי דלא כר' יוסי וכן מהכי דמגילה פ' הקורא (דף כ.) דתנן טולן שעשו משעלה עמוד השחר כשר מטמא דבלילה לא הוי ספירה ומפ'

שראשון ראשון נפסק. שאין זב בקילות אלא טוטף והלכך אפי' היה רוב לאחר מיתה טהור שהרי מתחילה הפל מחיים בתוך הגומת ואח"כ נפל דם מיתה עליו טיפין טיפין כל טיפה וטיפה שנפלה נטלה דם הראשון שהיה בגומת ממיים והיכא אמרי' דם תבוסה בשוכב על האדן ודמו זב ואינו נפסק ההוא מי הוי לאחר מיתה רוצה אלינו בתריה מדרבנן ואי נמי מספקא לן גזור בה עומאה: דאין דם מבטל דם. בפרק כסוי הדם*: שותת לארץ. שאינו טוטף אלא שותת ואינו נפסק הילכך לא מבטל ההוא דלאחר מיתה שהוא הרבה אבל טוטף ראשון בטל ואפילו טיפה שלאחר מיתה מרובה בטלה אלא נפל בימוד: **מתני'** מערה מים לפסח. מכלי אל כלי לרחוץ בו את בשר הפסח אבל במים אינה טוגעת שהיא טבולת יום שטבלה לסוף שבועיים ואין לה הערב שמש עד יום שמונים שהוא תלה להבאת כפרתה והכתוב עשאה טבולת יום דכתיב (ויקרא יב) בכל קדש לא תגע וקי"ל* בכל קדש לרבות את התרומה וטבול יום שני הוא וכשהיא מערה אינה טוגעת במים אלא בכלים ושני אינו מטמא כלי: **חזרו לומר הרי היא כמגע טמאת מת.** שהוא ראשון לקדשים אבל לחולין לא הילכך אפילו טוגעת במים אם תלה שהמים מולין הם וטבול יום שני הוא ואין שני עושה שלישי בחולין ואף ע"פ שהמים הללו נעשים על טהרת הקדש שהרי לרחיצת פסח עשויות לא מהני בהו שני דחולין הנעשה על טהרת הקדש לאו כקדש דמו: **גמ'** נוגעת. במים לא: בקדש דמו. ומהני בהו שני: **מתני'** ומודים שאוכלת במעשר. כדין טבול יום: וקוצה לה חלה. עד שלא תקרא עליה שם ומנחתה בכלי: ומקפת. ומקרבת הכלי אצל העיסה כמו אקפיהו ולא אדמו בשמיטת חולין (דף נ.) וכמו אין מקיפין שמי חביות בתמ' בילה (דף לב:). ובגמרא מפרש דמצוה לתרום מן המוקף מן הקרוב לדבר שהוא תורם עליו: ואם נפל מרוקה. דהוו להו משקים היולאין מן הטבול יום וטהורים כדתניא בגמרא: צריכה טבילה. ליל שמוטים לתרומה מפני שטבולת יום אדוק יותר היא והסיחה דעתה מן התרומה ואם יטרלנית היא טובלת לגיאת מקדש: אינה צריכה. אבל לקדשים מודו ב"ה דקיימא לן (מגיגה דף פח.) החומן ומחוסר כפורים צריכין טבילה לקדש לאחר שהמיאה כפרתה טובלת לקדשים: **גמ'** לאו כחלה דמו. ולא מהני בהו שני: **מתני'** הרואה יום י"א. שהוא סוף ימי זוב ואין יום שלאחריו מצטרף עמו לזיבה: משכב ומושב. אפילו נגעה מטמא משכב ומושב לטמא אוכלין ומשקין שהוא כטובל שומרת יום כנגד יום דקסבר יום י"א נעי שימור: ובי"ה

[ב"מ 71a]

שראשון ראשון נפסק שפיר קאמרי ליה רבנן לר' יהודה ר' יהודה לטעמיה *דאמר אין דם מבטל דם *ר"ש אומר צלוב על העץ שרמו שורת לארץ ונמצא תרתיו רביעית דם טמא רבי יהודה מטהר שאני אומר טפה של מיתה עומדת לו על גב העץ ורבי יהודה נימא איהו לנפשיה שאני אומר טפה של מיתה עומדת על גב הטמא שאני במטה דמחלחלה: **מתני'** בראשונה היו אומרים הושבת על דם טהור היתה מערה מים לפסח *חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת לקדשים כדברי ב"ה ב"ש אומרים אף כטמא מת: **גמ'** [א] מערה אין נוגעת לא אלמא *חולין שנעשו על טהרת הקדש כקדש דמו אימא סיפא חזרו לומר הרי היא במגע טמא מת לקדשים לקדשים אין לחולין לא אלמא *חולין שנעשו על טהרת הקדש לאו כקדש דמו [ב] מתני' מני אבא שאול היא דתניא *אבא שאול אומר טבול יום תחילה לקדש לטמא שנים ולפסול אחד: **מתני'** ומודים שהיא אוכלת במעשר וקוצה לה חלה ומקפת וקורא לה שם ואם נפל מרוקה ומדם טהרה על כבר של תרומה שהוא טהור *ב"ש אומרים צריכה טבילה באחרונה ובית הלל אומרים [ג] אינה צריכה טבילה באחרונה: **גמ'** *דאמר מר [ד] טבל ועלה אוכל במעשר: [ה] וקוצה לה חלה: *חולין הטבולין לחלה לאו כחלה דמו: ומקפת: דאמר מר *מצוה לתרום מן המוקף: וקורא לה שם: סר"א נגזור דלמא אתי למנגע בה מאבראי קמ"ל: ואם נפל מרוקה: *דתנן [ו] משקה טבול יום *(משקין היוצאין ממנו) כמשקין הנוגע בהם ואלו ואלו אינן ממטאין [ז] חוץ ממשקה הזב שהוא אב הטומאה: בית שמאי: מאי בינייהו אמר רב קטינא טבול יום ארוך איכא בינייהו: **מתני'** הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב ושמשה ב"ש אומרים *ממטאין משכב ומושב וחייבין בקרבן

[מיתין נ: מ"ע]

ובי"ה

[מגיגה דף פח.]

[ז] גמ"ל סיפא: למתר.

[חולין סה: [זבחים פח. לה. לו. מנחות סב. פסחים סה:]

[הגיגה יט: חולין כ:]

[יבמות פח.]

[חולין ג:]

[שיטה כמ: מעילה ט. ע"ש תוספתא דטהרות פ"ל ה"ג]

[לעיל כמ:]

פסחים לה. יבמות פד: [נגעים פ"ד מ"ג וש' נרש בסל"ח]

[בהסט ליטא]

הגהות הגר"א

[א] גמ' מן המוקף מכשר הזב. שהוא אב הטומאה מתמן:

גליון הש"ס

רגש' ר"ש מטהרה וסי' דמגיגה בתמ' ידים וכו'. בתוספתא הוצא גרש סל"ח ידים: **באדר קל** מטהרה שאינה מטמאה בהיסט כו'. ע' יומא ו ע"ב תו"ש שמטמא:

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) גמ' מטהרה לין בעמה לא אלמא חולין וכו' ליטא סיפא מאי לאמר כי אלמא חולין. ד' מלות לאו אלמא. ליטא סיפא. אלמא. נמחק. וכ"כ כ"ז מתתק לרשת מהרש"ל וכ"ה הרש"ש מעמ מ"ל דמנ"ל ישו"ם: ב) שם מהר' מני אבא שאול היא. ליכ עי' מאר סלכה דף ס ע"ב בתוכ' ושוד שם דף ו' ע"ב ד"ה כתם:

תוספי הרא"ש

מערה מים לפסח. אבל לא רוצע בתן דחולין שנעשו על טהרת הקדש בק"ש רבו. ואני דנקט מערה ולא נקט אינה נוגעת לאשמעינן דאע"ג דאינה נוגעת לא אסרו לעורות שבא הגע: **בקודש** דמו. הכי י"ל דהה מדי לשפר בתרומה דמו דאשכחן מתן דשבר ובכי בפ' אין דורשין: אלו ואלו אין ממטאין. אמר ר"ת דהכי פירשו ממשקין של תרומה הנוגע בהם דאילו כמשק' חולין מזדרין נטורים הן דאין מבטל יום ממטא משקה חולין. אלו ואלו אין ממטאין הייטו אין ממטאין קדש אלא חולין. אבל תרומה אפי' בשמל נמי לא אסלי כדקתני מתניתין ואם נפל מרוקה או דדם מרוקה שלה על כבר של תרומה פטור. ואין לפרש דשמקה חולין קאמר ובחולין שנעשו על טהרת הקדש דומא סבירא לן דחשתא אלאר בקדש דמו כבר שהוא לטהר הרי הן כמגע [ממא] מה לקדשים ומחרתא אף ליגע בידים ואינן פוסלין את הפסח ואלו משקין היוצאין ממנו פוסלין את הקדש מדקתני על כבר של תרומה מדור מכלל דשל קדש ממא: הרואה י"א. ה"ה עשירי לפ"ד בנמרא לא בעי שיטור:

מוסף רש"י אין דם מבטל דם. דקסבר מין במינו לא בטל (חולין פז: וכעי"ז זבחים לה. עז:). חולין שנעשו על טהרת הקדש. אדם הרגיל לאכול חולין בטהרת הקדש, כדי שיהו בני מיתו וחיין ובקיאין בטהרת הקדש (מגיגה יט:) אי: שרוצה להרגיל עצמו בטהרת קדשים שאם יאכל שלמים אי תודה יהא בקי בשמירתן (חולין ג:). לאו בקדש דמו. ואין חייב ליחר בהו (שם ג:). טבול יום תחילה לקדש. דהוי לחשון ומשני לקדש שני, לאומר שני עושה שלישי וכרבי בקדש ופוסל את התרומה (מעילה ח.). מעלה עשו בקדש לחיות טבול יום אלא כראשון לעומתה ודמה שני בקדש זה מזה, שאוכל שנגע בטבול יום נעשה שני ועושה את חברו שלישי ומיהם קרוין טמאין שמקלקלין את אחרים והשלישי פוסל את הרביעי לחיות הוא עצמו פטור, אבל לא יפסול את אחרים בנגעו (קוטב כמ:). צריכה טבילה באחרונה. יולדת שיש טבולת יום כל ששים ושבעה, שהרי לפוף שבועה היא טובלת ואינה אוכלת בתרומה עד שיבא ימי טוהר, כדכתיב בכל קדש לא תגע, וקאמר ב"ש שצריכה לטבול לאחר שמונים ואחד שהוא סוף שמונים (לעיל כמ:). מן המוקף. שמוך, כמו (חולין עו:) מקיפין בטיר, שמוסיפים זו זו ורוחין אם לחמרון (ערכין ל: וכעי"ז חולין ז.). משקה טבול יום. אותן משקין היולאים ממנו הרי הן כמשקין שהוא נוגע בהן (חולין פז:). ואלו ואלו אינן מטמאין. דלא גזור בהו רבנן טומאה (שם פח.). חוץ ממשקה הזב. כגון שלשה מעיינות הזב המעיין בפרק דם הנדה (נד:) שהן אב הטומאה לעמתן אדם וכלים, זזו ורוקו ומימי רגליו ושכבת זרעו של כל אדם, דילפינן מרוקן, דכתיב וכי ירוק הזב, מה רוק שהוא מתפגל ומתאסף יחד ואח"כ יצא, אף כל שהוא מתפגל ויוצא, ומשקין אחרים יוצאין ממנו שאינם אב הטומאה, לפי שאינם מתפגלים ויוצאים כרוק, ואלו הן דמעת עינו דם מגפתו וחלב האשה (חולין פח.).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com